

die zich ook aan breekt in de kringen der jong-letterkundigen en nieuw-socialisten, kan in zeker opzicht als een religieuze beweging, wijl geboren uit een religieuze behoefte, worden gekarakteriseerd.

Op het meer kerkelijk getypeerd terrein rijzen de, vooral uit de Angel-Saksische wereld ingevoerde, sekten als paddestoelen uit den zwaren Nederlandschen grond.

De Roomsche-Katholieke Kerk ontwaakte tot een nieuwe propagandistische actie, en slaat hare breedte vlerken koesterend uit over de teruggekeerde „dolende" zielen.

En sinds het midden der vorige eeuw is het ingedommeld Holland opgeschrikt door een onder de geniale leiding van Dr. Kuyper als uit de dooden verreezen, verjongd Calvinisme, waarvoor ons blad een bescheiden, maar beslist, banierdrager wil zijn.

B. W.

UIT DE SCHRIFT.

Verbondsaanvaarding.

Maak u een ark van goferhout.
Genesis 6: 14a.

Alle verlossing is Gods werk.

De behoudenis ten leven gaat van Hem uit, en het Verbond, dat tusschen Hem en den zondaar bestaan mag, is niet door deze twee partijen tegelijk gesloten, maar door den Heere, en door Hem alleen met ons opgericht. Hij is tot ons neergedaald. Hij moet ons eerst grijpen, en pas wanneer Zijn hand ons getrokken heeft, kunnen wij Hem in den geloove omklemmen.

Denkt slechts aan de historie van de ark des behouds.

Hier heeft alle redding haar oorsprong in den Heere, want, en hier gaat de lijn der verlossing tot in Gods verkiezende liefde terug. Noach vindt eerst genade in Zijn oogen. Dan daalt die lijn in den tijd en de werkelijkheid, want de Heere richt met Noach Zijn Verbond op, en in dat Verbond gaat alle heil van Hem uit. In Hem is de gedachte van de ark. Hij maakt het middel der ontkoming bekend. Hij openbaart in klaar licht den weg des levens, en

alle roem is uitgesloten,
onverdiende zaligheid
heb ik van mijn God genoten.
Ik Roem in vrije gunst alleen.

Maar daarmee is de redding niet volbracht.

Het Verbond Gods heeft twee deelen.

Het komt wel van den Heere, maar in Zijn gunst laat Hij het niet alleen van Hem zijn, want de mensch moet het Verbond aanvaarden. Noach moet zijn medearbeider zijn. Hij moet den Verbondseisch volbrengen. Hij heeft het reddingsmiddel aan te grijpen, en daartoe komt Gods roeping tot Lamech's zoon: Maak u een ark van goferhout.

En in de vervulling van die roeping ligt de verbondsaanvaarding.

Ja, de Heere zal redden, indien Noach geloovig, maar ook met inspanning van alle krachten, en ondanks de bespottende der wereld het reddingsmiddel bouwt, en alleen in dien weg der gehoorzaamheid ziet hij de nieuwe wereld.

In dien weg hebben wij ook te wandelen.

God beveelt ook ons: Maak u een ark van goferhout. Hij, Wiens genade en verkiezing er eerst is, en Die in Zijn Verbond deze verkiezing tot werkelijkheid brengt, vraagt ook van ons de Verbondsaanvaarding, en roept ook ons om zijn medearbeiders te zijn.

Maar kunnen wij nu een ark maken?

Kunnen wij eigen verlossing bewerken?

Jezus Christus heeft toch alles, alles volbracht, en wij mogen en kunnen aan Zijn heerlijk Middelaarswerk niets toevoegen? Neen, dat kunnen wij niet, en wij behoeven het ook niet te probeeren, want al ons pogen loopt op finasco en ondergang uit, en toch... maak u een ark van goferhout.

Wij zullen het reddingsmiddel aangrijpen.

Wij moeten het Evangelie der verzoening gelooven.

Wij hebben onze zaligheid te werken met vreeze en beven, en als ge zoo het bouwen van uw levensark verstaat, o dan is u het goferhout gegeven in Christus en in Zijn heil, waaruit gij nemen moogt om uw roeping en verkiezing vast te maken.

Die eisch geldt voor heel het leven.

Voor uzelf, om alle, alle middelen ter redding aan te grijpen.

Voor uw kinderen, om voor hen alles, alles te doen wat hun zaligheid dienstbaar kan zijn.

Voor het menschenleven om u heen, om indien het kon die zuchtende, zinkende wereld redding te brengen.

En ziet dan toe, hoe ge bouwt.

Noach ontving een nauwkeurige beschrijving van God.

Vaagheid van bestek had hem het leven gekost. Zoo staat het nog.

Een vaag, zwevend Christendom, of wilt ge een onbelijnde beschrijving van het reddingsschip, brengt u in velerlei gevaren, en kan u den ondergang tegemoet voeren, en... bouwt daarom zuiver en bevestigd naar het model Gods.

Dat vindt gij in Zijn Woord.

Zijn Evangelie teekent het bestek, en... ja dat bestek is van dien aard, dat de wereld u bespot om uw lompe ark en uw strakke leer, maar laat haar spotten. Zij moge spelevaren in haar geneugten en weelde, het is ons niet om een plezierreis te doen, maar om eeuwig behouden te worden en het leven te zien.

Maak u een ark van goferhout!

Noach heeft die roeping gehoorzaamd, en zijn bouwen was een geloofswerk, want hij had met zooveel moeilijkheden te worstelen. De bouw was op zichzelf reeds zoo'n zware taak. Er was nog niets, dat aan een Zondvloed deed denken. Om hem heen lachte en spotte een wufte, lichtzinnige wereld, maar... Noach heeft geloofd en gehoorzaamd, en in dat rotsvaste geloof gebouwd, en is behouden geworden.

Gehoorzaamt gij ook?

Ook voor u is de verbondsaanvaarding niet gemakkelijk.

Het ark-bouwen is een zware taak.

Ook gij hebt met uw zwakheid en een spottende wereld te doen.

Maar... houdt uw oog op Christus gericht.

Als gij bouwt, zal Hij uw handen sterken.

En in Hem is uw levensark reeds gereed.

K. D.

KERKELIJK LEVEN.

Reformatie schakeeringen.

Nog nooit werd er een reformatie actie gevoerd, waarbij allen, die er aan deel namen het tot in onderdeelen met elkander eens waren.

Ook van de reformatie, waartoe ons blad wensch mee te werken, mag dit niet verwacht worden.

Het zou inderdaad een unicum (iets eenigs) in de geschiedenis zijn, indien hier eenstemmigheid tot in alle bijzonderheden bestond.

Steeds vielen er nuances (schakeeringen) waar te nemen.

En wie niet al te bijziend is, kan ze ook in de reformatie actie binnen onze kerken ontdekken. Het is nu eenmaal een feit, dat alle menschen, die zeker doel willen bereiken, niet even hard loopen.

Sommigen komen wat hijgend achteraan.

Er zijn er ook, die zoo snel loopen, dat ze zich niet inmer voldoende vergewissen, of ze wel den rechten weg inslaan.

De eenen moeten wat aangemoedigd worden, opdat ze wat vlugger vooruitkomen. De anderen tot bezinning worden geroepen, opdat zij zichzelf niet voorbij streven.

Alleen behoort er tusschen die allen waardeering en sympathie te bestaan.

Deze gedachte moet bij ons voorzitten: wij hebben elkander nodig.

Het gaat immers niet om verwezenlijking van persoonlijke idealen.

Maar om de reformatie der kerk.

Der gehele kerk.

Een reformatie mag geen anderen wensch koesteren, dan dat zij alle leden der kerk met zich voortstuwt.

In de praktijk zal dan wel blijken, dat er eenigen niet meekunnen.

Maar het gedeelte, dat achterblijft, behoort tot zoo klein mogelijke verhoudingen te worden teruggebracht.

En bij het ideaal dient volhard: wij willen allen medenemen.

Dat eischt vanzelf rijp overleg.

Een vast plan behoort te worden ontwikkeld.

In den weg van vurig pleidooi en rustige overtuiging moet men trachten steeds meerderen te winnen.

En vooral zie men toe, dat men niet voor eigen nuance alleen de kwalificatie van reformatie opeischt en anderen kortweg als konservatief in een hoek duwt.

Daardoor zou men onze zaak onberekenbare schade berokkenen.

Men kwekt anderen, die werkelijk reformatie voelen, in hun bedoelingen en beneemt hun den lust tot samenwerken.

Er wordt zoo een sfeer van wantrouwen geschapen.

Verdeeldheid viert hoogtij.

En de reformatie actie loopt ten slotte op niets uit.

Zij ligt in minder dan geen tijd lam geslagen ter neer.

Een eerste vereischte is het daarom, dat men elkander leert verstaan.

Een tweede, dat men hierop elkander de hand geeft: met de verwerkelijking der reformatie denkbeelden mag niet gedraald, maar deze behoort in een tempo te geschieden, zoo vlug als met degelijke uitvoering overeen te brengen is.

Als ik niet miszie, dan onderscheid ik in ons kerkelijk leven bij sommigen tekenen van ongeduld.

Zij gunnen zich den tijd niet hun denkbeelden te ontwikkelen, maar zien al van te voren op hen, die zich niet zoo dadelijk door hun leuzen laten inpalmen, van uit de hoogte neer. Die menschen staan volgens hen op een overwonnen standpunt. Zij zijn aftandsch. En in dien toonaard gaat het niet zelden voort.

Doch wij meenen ernstig te moeten waarschuwen: dit is de manier niet.

Zulk een methode getuigt niet van kracht.

Veel meer van nervositeit.

Dezer dagen las ik nog eens eenige oude geschriften van Kuyper — toch zeker wel een reformatie in merg en been! — door en het viel mij op, dat hij reeds voor bijna een halve eeuw wenschen uitte, die nog niet zijn vervuld.

Toch verviel hij niet tot bittere verwijten.

Neen, hij bleef rusteloos doorhameren en zijn denkbeelden bepleiten.

Hij zorgde er voor alle dingen voor, dat hij het contact met het Gereformeerde volk behield.

Want hij doorzag uitnemend, dat hij zoo alleen vorderen kon.

Met heftig toornen tegen hen, die in een minder snel tempo wenschen voort te gaan, schiet men niet op.

Laat men liever waardeeren, dat er gang in hen zit en hen warm maken en reformatie kracht geven.

Laat men ook hen, die schitterende reformatie invallen hebben, maar die geen plan van reformatie hebben, bij wien het niet aan veelheid, doch wel aan eenheid in hun opvattingen ontbreekt, nopen om zich alles goed door te denken.

Onze kerken hebben uithouw nodig.

Maar nu zal men toch aan een eeuwenoud paleis niet hier een vleugel aanzetten, daar een veranda laten bijtimmeren, ginds een modern bult op den massieven rug geven, al naar het invallt.

Zoo hebben wij er ook acht op te geven, dat men den stijl, waarin onze kerken, onder de leiding des Geestes, onder het toezicht van Christus, zijn opgetrokken, niet bederve.

Wij hebben niet genoeg aan hier en daar een uithoutje.

De uithouw moet doordacht en generaal zijn.

Daarvoor is wrijving van gedachten onmisbaar.

Maar ook verkettering, als zou iemand, die met alle vluchtig opgeworpen ideeën niet kan instemmen, niet reformatie voelen, schadelijk.

In verband daarmee zou ik er een lans voor willen breken, den naam „jongeren" eenvoudig op te ruimen.

Onze mederedacteur, Dr. Wiekens, plaatst dat woord heel verstandig tusschen aanhalingsteekens.

Maar ook die aanhalingsteekens verduidelijken nog niet, wie er nu eigenlijk onder te begrijpen zijn.

De leeftijd, zoo wordt herhaaldelijk verzekerd, geeft hier den doorslag niet.

Wat dan?

De een neemt „jongeren" in heel anderen zin dan de ander.

De vrijzinnige pers ziet er stelselmatig de jong-Gereformeerden, de mannen van het Netelenbos type op aan.

Uit dien term is al heel wat verwarring voortgekomen.

Zoo oud is hij nog niet, dat hij zich reeds geheel gezet zou hebben en men er niet meer mee zou kunnen afrekenen.

En daarom late men hem rusten en roesten.

Men spreke liever van reformatie.

Men erkenne onder die reformatie de nuances.

Men zoek die allen in zijn actie te omvatten.

Men werke naar vast program.

HEPP.

— Het geval-Wisse.

Dr. Wisse heeft dan den band met onze kerken verbroken.

Als men het verslag van zijn afscheid leest en welke verhalen van eenzame worstelingen hij daarbij ten beste gaf, dan vraagt men zich onwillekeurig af of men hier niet te doen heeft met een psycho-pathologisch geval.

Bij een man als de heer Wisse is men wel eer geneigd te denken aan koele berekening.

Maar waarom zou men hier niet te doen kunnen hebben met een onvermijdelijke crisis in een geestelijk ziekteproces?

Nemen we echter het geval op zichzelf, dan heeft het onze kerken veel te zeggen.

Het is wel opmerkelijk, hoe hierbij met alle kerkelijke orde gespot is.

Dr. Wisse heeft sinds lang bezwaar tegen bepaalde leervoorstellingen en ook tegen het geestelijk leven in onze Gereformeerde kerken.

Hij sloeg echter niet den weg in, die voor hem als aangewezen lag.

Hij sprak er te voren zijn kerkeraad niet over en bracht geen gravamina bij meerdere vergaderingen in.

Hij roept eenvoudig: vaarwel!

Men speurt hier een totaal gemis van de reformatie gedachte.

Als Luther, Calvijn, de Cock, Kuyper, Rutgers ook eens zoo gehandeld hadden, wat zou er dan van de Reformatie zijn geworden?

Geheel op zichzelf staat dit geval echter niet.

Er doen zich in onze kerken meerdere verschijnselen op, waaruit valt af te leiden, dat velen den kerkelijken weg te lang vinden.

De Kerkenorde wordt dan gewoon op zij gezet.

Door kerkrechtelijke beginselen wordt een streep gehaald.

Tegen zulk streven moet onvermoeid gestreden.

Ware kerkelijke

Men is maar vo

Onze nauwege

Het ke wat te v

Dat di

Zoo ke raad van

scheid te g

Zoodra ken zich

afschied

Zelfs

Wij bes zich in

dan ook te vallen

gehandeld en hun

moed toe

Maar e

Wat z

UIT

De plaats v

Onder

van deze als Chris

ren Woo

schappeli

denstand

Deze vra

omdat he

fing of l

den mid

is, en v

heeft. Ve

dwijning

die het

middenst

en zijn t

Is dat

Is het

wier herl

moet ga

ideaal v

korteliks

met een

eigenlijk

Hoever

op het

tot de e

begrip h

de midde

vormen,

eenen en

Maar d

Dan k

alle amb

en techn

een van

in dezen

ons niet

ontwikke

en als w

wij aan

denstand

er gewo

categor

vormen

eischen,

ik mij al

gen, de

Welke

Wat di

heden, z

Sociologi

mogen g

„Vanzelf,

ten den

keunis v

bestemd

redden,

rend doe

handelan

vens win

langen h

zij zich o

kunnen e

in het m

middenst

talisten."

Dit las

denstand

*) Voor

hage hield

kwam tot

dat mijn

einemend

wijzingen